

Скарбничка

Дитяча газета

Молчаливая ложь

После метели, когда уляжется ветер и всюду горбятся сугробы, трудно удержаться, чтобы не взять в ладони снежный ком и почувствовать холодок, нежную податливость крохотных кристалликов. Вот и затеяли ребята в школе на перемене веселую войну снежками. С шумом и криками «победители» преследовали «побежденных» до самых классных парт. Тут прозвенел звонок, и сразу же вошел учитель. Он нахмурился, увидев тающий снег на партах, на столе и на полу, забрызганные тетради и книги.

— Кто это сделал?

— Я, — признался один из мальчиков.

— Я... и я, — сказали еще двое.

— А ты? — взглянул учитель на Олега.

Он знал, что именно Олег больше других бросался снежками. На Олег молчал.

— Значит, ты не участвовал в этом?

Олег, потупившись, смотрел на свои мокрые ботинки и молчал.

— Значит, ни «да», ни «нет»?.. Что ж, думаю, придется тебе снизить оценку за по-

ведение в четверти. Ложь должна быть наказана.

Дома после вечерней молитвы Олег взял с полки книгу, сел возле окна и раскрыл ее, но, задумавшись, смотрел мимо. Он вздрогнул от неожиданности, когда рука матери коснулась его головы.

— Ты чем-то расстроен, сынок?

— Мамачка, я сегодня солгал! — сказал мальчик, прижимаясь к матери. — Я не сказал прямо, но молчал, и это было ложью!

Он рассказал обо всем, что произошло в классе. Мама объяснила ему, что искреннее раскаяние искупает вину — ведь он больше не будет так поступать.

Конечно, сделанное Олегом нельзя назвать преступлением, но все в жизни начинается с самого малого. И на следующий день Олег подошел к учителю и попросил прощения за свое молчание. Учитель, улыбнувшись, сказал, что всегда верил в честность мальчика, потому оценка за поведение в четверти ему не будет снижена.

По снежной пустыне 2

Пригоди шукачів 4

От і покаталися 7

Самозахист тварин 8

Веселый English 9

В гостях у Добрячка 11

Умілі руки 12

В каждой снежинке — радость детворе,
Сколько веселья в заснеженном дворе,
Лыжи, и санки, и снеговики,
Крепость из снега, веселые снежки.

В каждой снежинке — целый мир чудес,
Кружатся тихо вестницы небес.
В небе порядок царит, красота,
Сделать все чистым у неба есть мечта.

В каждой снежинке — замысел Творца:
Сделать белее, чем снег, людей сердца.
Сделать красивым каждого из нас,
Радость дарить нам всем каждый день и час.

Ольга Бокова

(кивгоєнс)

Он из снега одного,
Из морковки нос его.
Чуть тепло — заплачет вмиг
И растает ...

Різдвяна історія

3

Доброе сердце птички

5

Поводир

10

По снежной пустыне

Павлик с родителями ехал домой из города в небольшом автобусе. Он мечтал о том, чтобы быстрее приехать. Сегодня у бабушки день рождения, и она, наверное, уже наготовила много вкусного, испекла любимый пирог Павлика. А вчера к ней должен был приехать дядя Митя со своей семьей. Это значит, что Павлик весь вечер будет играть со своими двоюродными братьями Егоркой и Назаром.

Вдруг автобус неожиданно остановился. Что-то случилось с двигателем. Время быстро летело и пассажиры забеспокоились. Что делать? До села осталось километров десять по трассе, а через поле по снегу — вдвое меньше. Ждать, пока водитель исправит поломку? Или идти пешком?

Наконец водитель вошел в автобус и сказал, что придется всем идти пешком. Он тоже закроет автобус и пойдет вместе со всеми, потому что он сам с поломкой не справится, а дорога пуста — ждать помощи бесполезно.

Односельчане посоветовались друг с другом и решили идти через поле, чтобы успеть прийти в село, пока не стемнело. Вначале идти было несложно, но скоро Павлик начал уставать. К тому же у него испортилось настроение — и почему им так не повезло?! Почему так много снега выпало? Уже и кушать хочется! А вдруг бабушка их не дожидается и семья дяди Мити сядет за праздничный стол без них?

— Павлик, а что если нам сейчас поиграть в игру, — предложил папа.

— Прямо здесь, на дороге? — удивился мальчик папиной идее.

— Да! Давай будем играть в путешествие Моисея и его народа по пустыне. Помнишь, мы с тобой недавно мультфильм смотрели? Давай я буду Моисеем, а ты будешь моим помощником Иисусом Навином.

— А мама кем будет? Пусть мама будет сестрой Моисея — Мариам.

— Я согласна, — сказала мама, улыбаясь, — давайте обгоним всех и пойдем впереди. Ведь Моисей,

Мариам и Иисус Навин всегда шли впереди!

Павлик сразу же забыл про свои жалобы и с воодушевлением зашагал по папиным следам в снегу, обгоняя шествие односельчан.

— Смотри, Моисей, впереди виднеется море! — воскликнул «Иисус Навин», показывая рукой на темную полосу, пересекающую поле. На самом деле это была узенькая замерзшая речка. Ветер сдул снег с поверхности льда, и поэтому речка выделялась среди всеобщей белизны снежной пустыни.

— Ничего, Иисус Навин! Ты же знаешь, с нами — Бог и море нам не преграда! — бодрым голосом проговорил «Моисей».

— Ой! А сзади... смотри, папа! То есть смотри, Моисей! Сзади огненный столб!

Мама с папой оглянулись. Оглянулись и односельчане, идущие за «библейской» семьей. Ах, какая красота! Солнечный огненный шар опускался над землей, окрашивая горизонт ярким пламенем заката.

— Видишь, я же говорил тебе — Бог с нами! Нам не страшны ни море впереди, ни египтяне сзади! Быстрее вперед!

Хотя переправа через «море» произошла гораздо быстрее, чем об этом повествуется в библейской истории, для Павлика, то есть «Иисуса Навина», она была не менее захватывающей. Лед был не очень прочным и кое-где трещал под ногами у взрослых. Но, как верил Павлик, Бог действительно был с ними — никто не провалился в воду, и все благополучно вышли на берег.

— Теперь время петь песню победы, Мариам! — обратился Павлик к маме с самым серьезным видом. — Помнишь, как было в мультфильме: Мариам отвечала за музыку и пение.

— Хорошо, — улыбнулась мама, — сейчас организуем музыку, а петь будем уже дома, на ходу у меня плохо получится.

Мама достала из кармана мобилку, нажала несколько кнопо-

чек, и над снежной пустыней зазвучала бодрая, жизнерадостная музыка. Павлик был очень доволен. Игра удалась. Он даже не сразу заметил, что они уже поднялись на холмик, за которым начиналась первая улица их села.

— Слава Богу, вот мы и пришли! — сказал «Моисей», то есть папа, — а еще больше я благодарен Богу за то, что в нашем стане больше нет ропота!

При этом он с улыбкой посмотрел на раскрасневшегося от быстрой ходьбы сына.

— Видишь, сынок, как хорошо, что мы направили свои мысли на библейскую историю. Пусть это наше путешествие по снежной пустыне сегодня запомнится тебе на всю жизнь! Оказывается, неприятности могут стать радостью, если думать не о них, а о Боге и вспоминать о том, что написано в Его Слове — Библии.

Вечером Павлик с увлечением рассказал об их путешествии своим двоюродным братьям, бабушке с дедушкой и дяде Мите с тетей Ирой.

Лабиринт

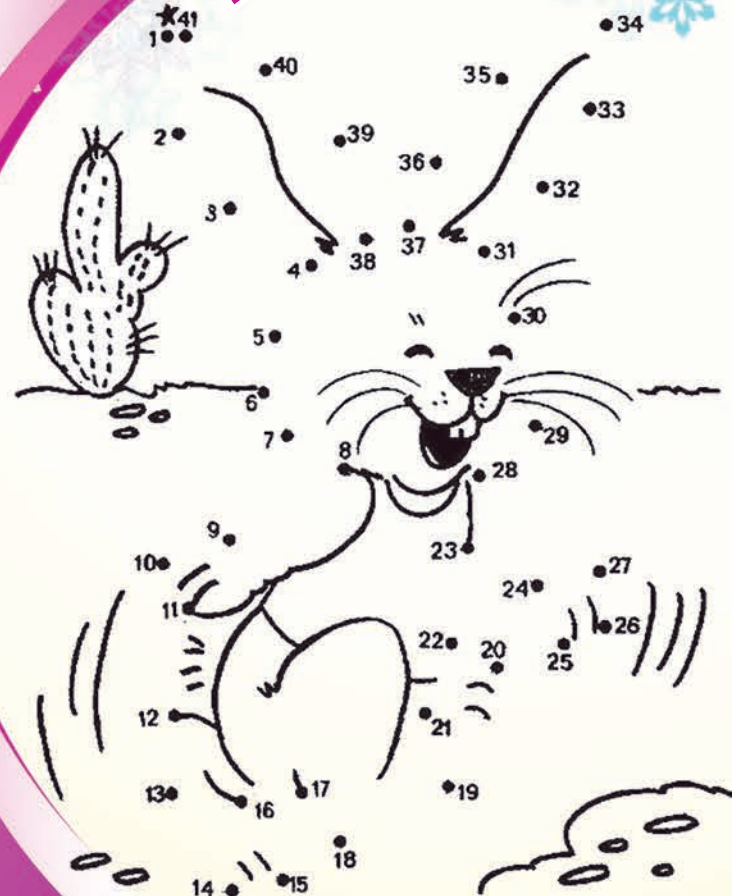

Я решаю полчаса
Трудную задачу —
Слезы просятся в глаза,
Я вот-вот заплачу!
И откуда ни возьмись —
Мысль ко мне стучится:
Иисусу помолись!
С Ним же все решится!
Так и сделал. Отложил
В сторону тетрадку,
И, как папа научил,
Помолился кратко.
Стало сразу так легко,
Радостно, приятно.
Пододвинул я рукой
Записи обратно.
Все опять перечитал
И, на удивление,
Вдруг ошибку увидел!
Вот оно, решение!
Быстро движется рука
С ручкой по тетради,
За строкой спешит строка
По бумажной глади.
Почему же вдруг опять
Сердце бьет тревогу?
Ах! Ведь я забыл сказать
Благодарность Богу!

Ольга Бокова

Дорисуй раскрась

У меня есть маленький братишка,
Я сейчас учу его читать.
«Ма-ма, па-па, кук-ла, пол-ка, миш-ка», —
Повторяет он за мной опять.

Вот еще немного почитаем
И пойдем гулять во двор к друзьям.
Или просто книжку полистаем,
Бабушкой подаренную нам.

Ольга Бокова

Кто живет в морях холодных
Среди айсбергов огромных?
У него усы, как ерш,
Не боится стужи ...

(модж)

Початок у №1

Наталія Горошанська

Різдвяна історія

— Мамо, підемо на гору, що за нашим будинком? Мені наснилося... ангел... там трапилося якесь лихо.

— Як же ми підемо, синку? Адже в тебе хвора ніжка і тато наказав лежати.

— А ми запряжемо в маленькі санчата Рудика, і Михайлик поїде, — сказав тато.

— Правда, Рудик? Ти мене повезеш? — запитав хлопчик у великого сенбернара, що заскочив у відчинені двері.

Після сніданку, узявши із собою трохи харчів та гарячої води, усі рушили на гору. Вони майже вийшли на вершину пологої гори, коли пес раптом заскиглив, потім загавкав і потягнув санчата до старої, покинутої хатинки лісника. Мама схопилася за упряж, намагаючись зупинити пса, та він рвався, тягнучи за собою і її, і санчата. Підбігши до них, тато нарешті розпріг собаку і той, звільнившись від пут, чимдуж кинувся до хатинки, заваленої снігом.

— Як це хатинку так привалило снігом? Там його, здається, метрів зо три, — здивовано сказала мама.

— Сніг, напевне, упав он з тієї скелі під своєю вагою, — тато показав на уламок гори, що звисав крилом величезного птаха.

— Тим часом Рудик, добігши до хатинки, почав рити лапами нору, заглиблюючись у кучугуру снігу.

— У хатині, мабуть, хтось є, там когось засипало. Ірино, ти біжи до міста по допомогу, а я спробую прокопатися до вікна.

Через деякий час почулося гуркотіння двигуна, то на всюдиході приїхала з міста рятувальна команда. Відкопавши вхід у хатинку та насилу відчинивши примерзлі двері, побачили всередині двох наляканих дівчат.

— Як ви тут опинилися? — запитав тато, спостерігаючи, як рятувальники закутують потерпілих у ковдри й напувають теплою водою.

— Вчора...чи позавчора, — завагалася одна з них, — ми каталися на лижах, а коли пішов сніг, зайшли до цієї хатинки перечекати негоду і потрапили в пастку.

— Добре, що Небесний Отець не байдужий до долі Своїх дітей і завжди прагне їм допомогти.

Яскраве сонячне сяйво потрапило до хатинки через відчинені двері й упало прямо на дівчаток, ніби намагаючись зігріти їх своїм не зимовому теплим промінням.

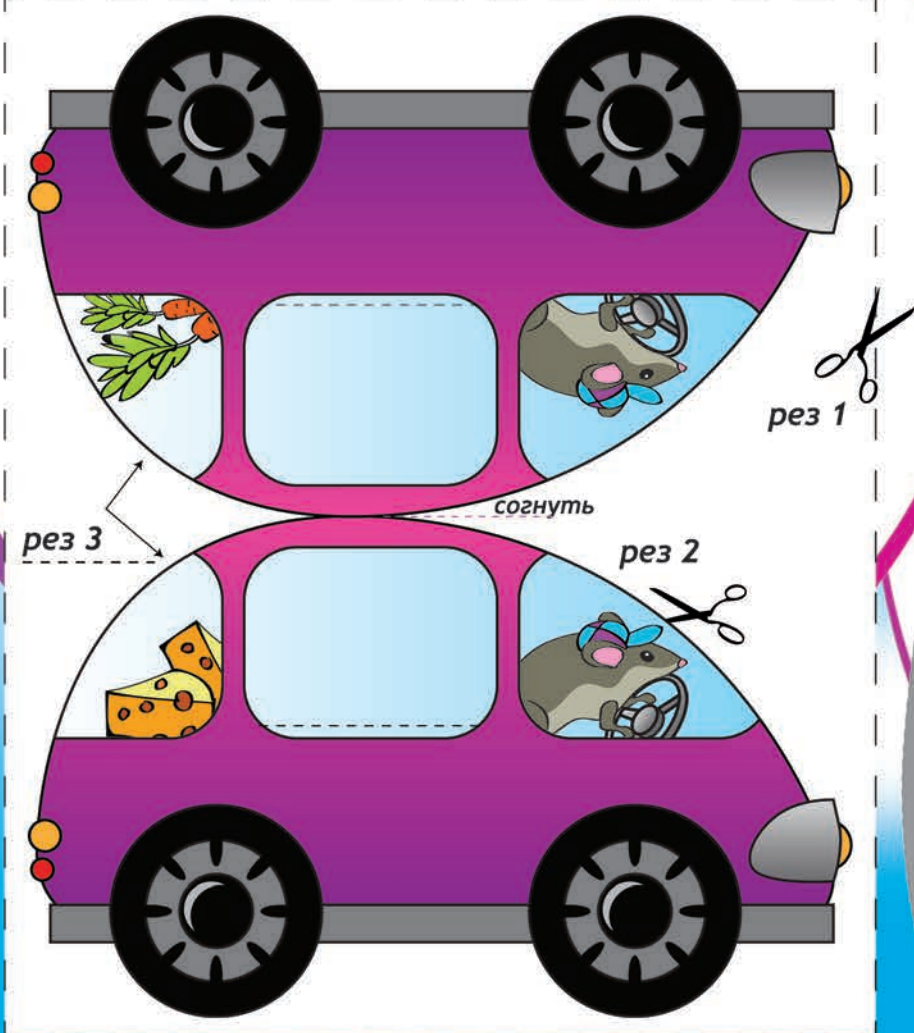
— Мамо! — звернувся Михайлик до жінки, що приїхала разом із рятувальниками, — а правда, що наше Сонце — теж зірка?

— Звичайно, зірка! — відповіла та й ніжно погладила сина по голівці.

Путешествие на автомобиле

Помоги машинке доехать к своему гаражу.
На остановках ты сможешь проехать
дальше, только если выполнишь задания.

Возьмите картон.
Вырежьте (рез 1) изображение
машинки. Наклейте изображение на
картон и вырежьте (рез 2) точно по контурам.
Прорежьте в окошке линию для пассажиров (рез 3).
Согните машинку. Следуйте по указанному маршруту,
подбирая пассажиров – мышек (остановка 1, 3)
и зайчика (остановка 2).

Остановка
1

Реши задачу
«Мышкин сыр»

Однажды принесла десять кусочков в свою . В норке мышка съела на завтрак кусочка сыра, на обед – кусочка, а на ужин – кусочка. Вечером к в гости пришла соседка и угостила ее кусочками сыра. На следующий день утром съела еще кусочек сыра. Потом позвонила и сказала, что хочет прийти в гости с четырьмя своими детками . Помоги посчитать, сколько кусочков у нее осталось. Хватит ли на всех? Если нет, то сколько кусочков нужно купить ?

Вырежь и наклей
на картон.

Остановка
2

В рассказе про зайчика
недостает некоторых слов.
Напиши эти слова.

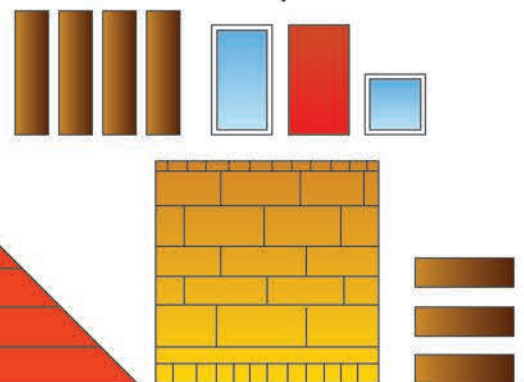
В одном лесу _____ зайчик и медведь. Медведь хвастался, что он очень _____ и сильный, а потому самый главный в _____. А _____ опустил свои длинные _____ и ничего не ответил. Однажды медведь пошел собирать _____ и упал в яму. _____ очень испугался и громко заревел. Но он был далеко и его никто не слышал. В это время зайчик грустил. Ему казалось, что он никогда не сможет стать большим и _____, как медведь. Зайчик поднял свои ушки и прислушался. «Кто-то _____, — подумал зайчик, — наверное, медведь в _____ упал. Нужно позвать на помощь». Он побежал к другим медведям и рассказал о том, что случилось. Конечно же, все закончилось _____: медведя вытащили из ямы, насобирали малины и пошли домой. После этого случая медведь никогда не говорил, что он самый _____ в лесу. «Если бы ни маленький зайчик, который услышал мой рев, — думал медведь, — я бы никогда не выбрался из этой ямы».

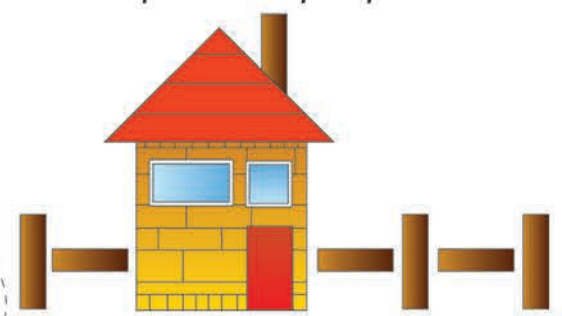
Вырежь и наклей на картон.

Остановка
3

Представь, что ты архитектор.
Тебе нужно построить дом
из вот таких материалов:

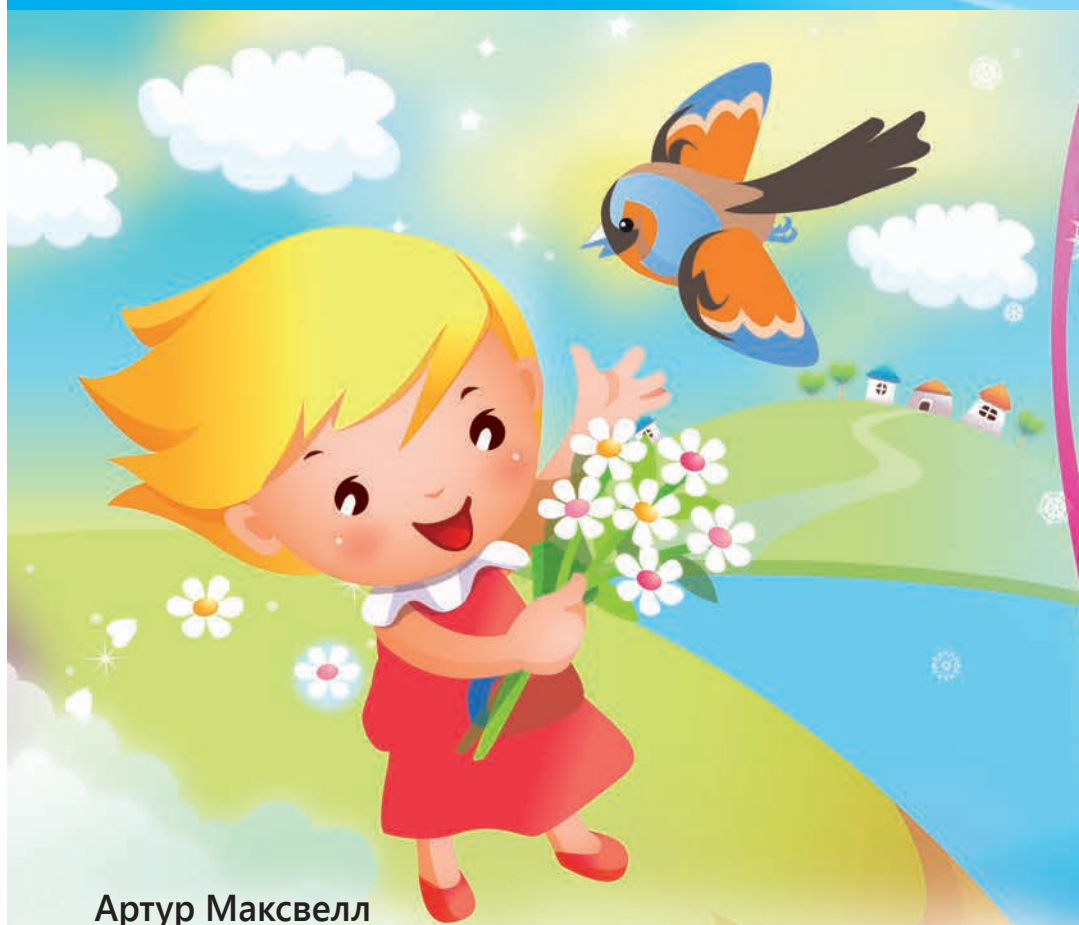

Нарисуй несколько домов, которые можно
построить из этих материалов. Например:

Вырежь и наклей
на картон.

Слова: лесу, жили, большой, зайчик, главный, ушки, медведь, сильным, малину, ревет, яму, хорошо.

Артур Максвелл

Доброе сердце птички

Это одна из самых прекрасных историй о птичке, которую я когда-либо слышал. Она повествует о маленьком зяблике, который жил в Сандерсфуге (графство УЭЛЬС).

Сандерсфуг — это небольшая приморская деревушка со старинными постройками и очаровательным обширным песчаным берегом. Между живой цветущей изгородью проходит длинная узкая дорога, отделяющая деревню от железнодорожной станции. Я знаю это место, потому что однажды приехал туда к своему другу, но за два часа до моего прибытия он уехал! Я также не увидел зяблика, и все это огорчило меня.

Как-то в ненастный день эта маленькая птичка, наверное, устала бороться с сильным ветром и, пролетая мимо одного из домов этой деревни, влетела в открытое окно.

Случилось так, что в этой комнате лежала девочка по имени Кэтлин, которая не могла ходить. Она очень обрадовалась, увидев маленькую гостью. Девочка покормила птичку и нежно заботилась о ней, пока погода не улучшилась. Утром птичка улетела.

На следующий день, к великому удивлению и радости Кэтлин, птичка вернулась, взяла пищу и снова улетела. И на другой день все по-

вторилось снова, и так птичка не пропускала ни одного утра, чтобы не прилететь на завтрак.

Но однажды маленькая гостья не появилась. Бедная Кэтлин подумала, что птичка погибла. Она ждала ее и каждый день готовила для нее угощение, но все напрасно.

Спустя неделю зяблик прилетел снова, но на маленькой грудке птички была видна рана. Кэтлин заботилась о птичке и лечила ее, пока она полностью не выздоровела. Девочка наблюдала, как она клевала из маленькой тарелочки, и они стали большими друзьями.

Но однажды случилось нечто необычное! Как-то утром в комнату Кэтлин вошла тетя. Маленькая девочка еще спала. И тут тетя увидела на волосах Кэтлин кусочек розовой ленточки. Она удивилась: как эта ленточка могла попасть сюда? И когда Кэтлин проснулась, то сказала, что ничего не знает.

Пока они разговаривали, ты можешь себе представить, что произошло? В открытое окно залетел зяблик, и в клеве у него был другой подарок — обрывок яркой шерстяной нитки. Птичка положила нитку на подушку и упорхнула.

«О добрая, милая маленькая птичка! — воскликнула Кэтлин — Ты хочешь сказать мне: “Спасибо!”»

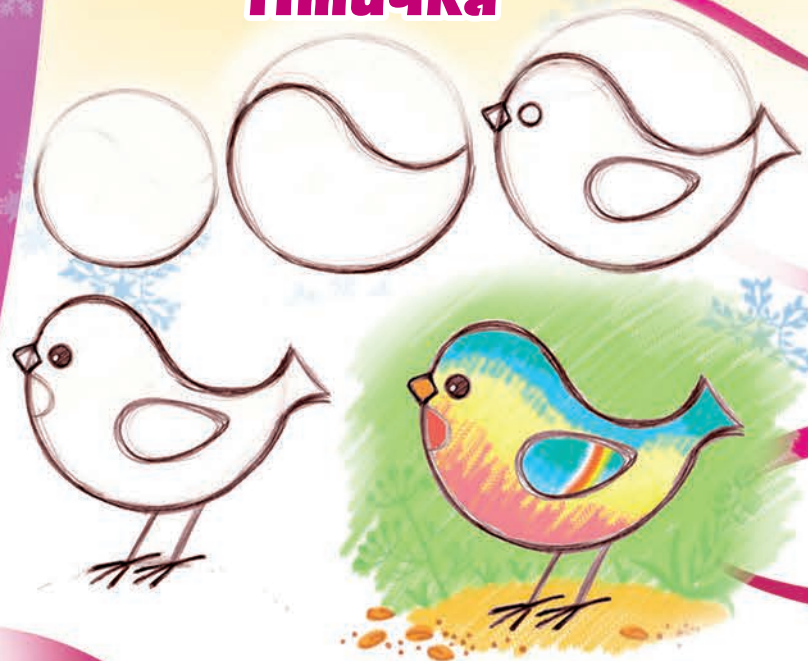
Угадай, что есть что?

Чашка без ручки _____
 Стул без спинки _____
 Кофта без рукавов _____
 Подушка без перьев _____
 Окно без стекол _____

Ответы:

Птичка

Нарисуйте снегиря, следуя этапам работы, изображенным на схеме.

Я пою о весне, хоть еще за окошком зима,
 Дует ветер холодный и воет, как прежде, метель,
 Я пою о весне, когда солнышко впустим в дома
 И порадует сердце веселый цветущий апрель.

А еще я пою о весне, что однажды придет,
 Когда наш Иисус возвратится на Землю как Царь!
 Даже трудно представить,
 как пышно весна расцветет
 Навсегда! И не нужен уже будет нам календарь!

Ольга Бокова

Похожа ли дружба на снежинку?

Вот уже и последний месяц зимы. Зима — пора снега и холода, хотя в некоторых местах стало гораздо меньше и того, и другого. А где никогда не было зимы, теперь наоборот бывает много снега, а с ним, конечно, и холод тут как тут! Знаете, почему я об этом говорю? Потому что мне сегодня захотелось сравнить дружбу со снежинкой. Похожи ли они между собой?

Мне очень нравятся снежинки! А вам? Однако я заметила, что в разную погоду снежинки тоже разные. Чем теплее на улице, тем незаметнее красота снежинок, потому что они слипаются в большие хлопья. Когда же снежок сыплется в морозную погоду, снежинки особенно замечательные — легкие, искристые, узорчатые — ну, просто загляденье!

Так и в жизни бывает. Чем благоприятнее обстановка, тем меньше разницы между друзьями — бегают в общей кампании, вместе играют, вроде бы все похожи друг на друга. Но когда приходят трудности, каждый в отдельности виден, как снежинка на ладошке. Особенно если на руку надеть варежку темного цвета. В трудных обстоятельствах каждый из друзей проявляет свой характер — то ли красивый, чистый, то ли просто колючий и холодный.

Я стою на остановке, жду автобуса. Во дворе, рядом с остановкой, детвора играет в снежки. Их много, думаю, что все они друзья. Вдруг снежка не-

чаянно попала в окно на первом этаже дома и прилипла к стеклу. Хотя окно осталось целым, ребята бросились врассыпную — кто куда. Только два мальчугана остались во дворе. Когда в форточке показалось сердитое лицо старика, один из ребят подошел поближе и, прежде чем старик успел что-то сказать, опередил его: «Извините, пожалуйста, это я нечаянно попал в ваше окно». И тут же его поддержал друг, стоящий рядом: «Дедушка Коля, извините нас. Пожалуйста, извините».

Какими красивыми для меня показались характеры этих двух мужественных мальчишек. Я могу сравнить их с красотой и чистотой белых снежинок. Ведь когда чистый снег покрывает все вокруг — такой красивый вид открывается — глаз не оторвешь. Как было бы хорошо, если бы все друзья имели мужество сознавать свои ошибки и проступки, имели чистую, без грубых слов, речь, и уважительное отношение к старшим. Какой красивой была бы наша Земля!

Наверное, дедушка Коля тоже переживал чувства, подобные моим, потому что весь его гнев сразу же погас.

Желаю вам, ребята, не просто иметь много друзей, но иметь хороших друзей и быть замечательным другом для них, с мужественным, чистым и нежным характером!

Ваша Дружба Дружбозна.

Раскрась

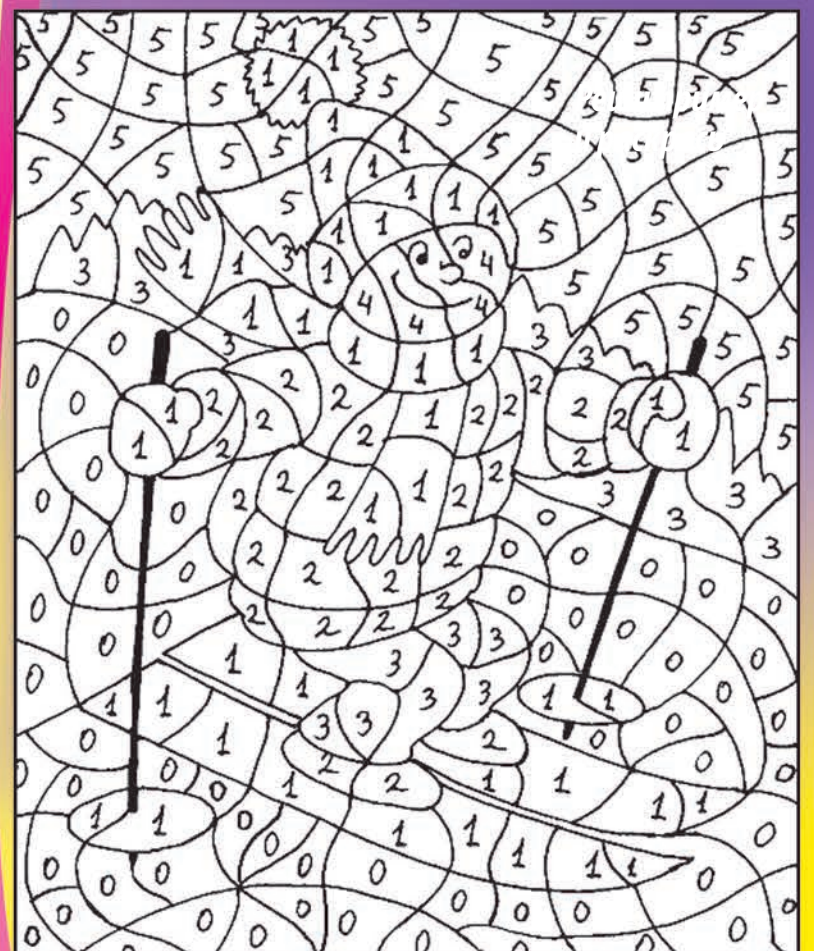
(живогенс)

Он из снега одного,
Из морковки нос его.
Чуть тепло, заплачет вмиг
И растает ...

Почему за окном грязный снег,
Лица вдруг потемнели у всех?
Что там с солнцем? Померкло оно?
Нет! Ты в грязное смотришь окно!

Ольга Бокова

Математическая разрисовка

0 — желтый 3 — синий
1 — красный 5 — фиолетовый
2 — оранжевый

От і покаталися...

Морозиво з ананасом і ківі

Інгредієнти:

Час приготування: 10 хв. плюс час для заморозки.

- 200 мл води,
- 100 г цукру,
- 500 мл несолодкого ананасового соку,
- 2 стиглих ківі, почистити і порізати скибочками.

(8-10 порцій)

Спосіб приготування:

Довести до кипіння воду і цукор у сотейнику. Варити, не помішуючи, 5 хв. Дати охолонути. Долити ананасовий сік і перемішати ложкою. Помістити скибочки ківі у формочки. Наповнити їх соком. Поставити в морозилку мінімум на 6 год або на ніч.

Господарочка

Ось і лютий за календарем. Місяць холодний, з вітрами та снігопадами. Цікаво спостерігати з вікна за тим, як вітер керує рухом сніжинок, як з'являються кучугури снігу і як червонощока дівчора радіє зимі та снігу.

Маринка полюбляла кататися з подругами на санчатах з гірки. Вони аж кричали від радості, емоції дівчаток переповнювали. Їх не лякав морозець, який пощипував щічки, ні вітер, який намагався збити з ніг.

Ось і цього разу подруги домовилися разом покататися на санчатах. Маринка повинна була зайти за Ангеліною, а потім удвох зайти за Юлею.

Маринка, захопивши санчата, стояла біля дверей подруги, натиснувши на дзвінок.

— Привіт! Заходь! — радо зустріла її Ангелінка. — Я вже майже зібралася.

— Це добре, бо не люблю довго чекати, — зраділа подруга.

— Як там на вулиці? Як погода? — поцікавилася Ангеліна.

— Чудово! — відповіла подруга.

— Не холодно? — засумнівалася Ангеліна.

— Трішки... Ми ж будемо бігати, кататися, то, мабуть, не буде холодно.

— Тоді я шапку не буду брати. Тільки заважатиме...

— Ну, не знаю... А як замерзнеш? Краще вдягнути.

— Та ну... Ти вже говориш так само,

як моя мама: «Одягни це, перезуй те». Набридають повчання...

— Ну не знаю. Роби, як хочеш. А може, і мені свою шапку зняти? Може, справді не буде холодно?

— Звісно. Дорослі також не завжди носять шапки...

Дівчатка продовжили свою розмову вже на вулиці, де було холодно і морозно.

— Це тільки тут холодно, на гірці буде тепліше, — підбадьорювала подругу Ангелінка, — ми ж бігатимемо.

Дівчатка зайшли до Юлі. Юля, побачивши, що подруги не одягнули шапки, вирішила теж так вчинити, не хотілося їй відрізнатися від них.

Ось уже троє дівчат поспішає до гірки. Біля гірки було ще холодніше, сильний вітер дув в обличчя. Дівчатка замерзли, але жодна не хотіла в цьому зізнатися. Невдовзі Юля не витримала і сказала:

— А може, підемо додому? Якось холодно...

— Що, злякалася холоду? Слабачка ти... — вигукнула Ангелінка. — Можеш іти собі...

Після цих слів ні Юля, ні Маринка не хотіли вже сперечатися з подругою.

Раптом Маринці зателефонувала мама і попросила терміново прийти додому. Виявила бажання повернутися додому і Юля.

— Ну і йдіть собі... А я залишуся. Мені не холодно! — розізлившись, вигукнула Ангелінка.

Дівчатка пішли. А Ангеліна ще годину каталася на санчатах, переборюючи холод, який, здається, сковував її рухи. Особливо холодно дівчинці було в голову.

— Я сильна, я можу перебороти цей холод, не те, що вони... слабаки... — шепотіла вона.

Повернувшись додому, Ангелінка від холоду не відчувала ні рук, ні ніг, вуха дуже замерзли, та й ще розболілася голова. Мама, котра прийшла з роботи раніше, побачила, що донька залишила шапку вдома. Тому вона насварила свою неслухняну і нерозумну доньку, навіть не захотівши почути виправдання дівчинки. Та найгірше чекало попереду... Ангелінка занедужала, ще й потрапила до лікарні.

А провідати Ангеліну прийшли її вірні подруги, які пробачили їй за недобррозичливе ставлення і щиро переживали за стан здоров'я подруги.

Салат из маринованных грибов с творогом

На 6 порцій:

- 500 г маринованных грибов,
- 150 г картофеля,
- 100 г творога,
- 70 г репчатого лука,
- 4 ч л молока, соль, зелень.

Лук нашинковать, смешать с растертым творогом, добавив молоко, соль, все тщательно взбить в миксере или в блендере. Грибы нарезать маленькими кусочками и смешать со взбитой смесью.

Массу выложить на нарезанный небольшими кусочками вареный картофель. Готовый салат украсить зеленью.

Самозахист тварин

Тварини захищаються від ворогів різними способами. І товста броня, і гострі голки, і сильна отрута, і застерігаюче забарвлення здатні зупинити багатьох нападників. Деякі тварини вимушені просто ховатися або втікати від ворогів.

- Спрут (восьминіг) ховається у розколинні на дні і, змінюючи забарвлення, зливається з кольором скелі. Захищаючись, він стає плямистим, виставляє вперед щупальці і відразу стає ще більшим і страшнішим.

- Гра в піжмурки дуже нагадує полювання хижака на свою жертву. Той, хто ховається, намагається стати ніби меншим і непомітним, щоб його було і не видно, і не чути.

- Риба-іжак сильно роздуває своє тіло, ковтаючи воду доти, доки голки не стануть стирчати. Цим вона відлякує нападників.

- Захищаючи вразливі частини тіла від ворогів, мокриця здатна згортатися щільним панцирним м'ячиком.

- Панцир черепахи — своєрідний одяг зі щитків. Коли їй загрожує небезпека, вона ховає голову й лапи в панцир.

- Тварини, які мають жало або отруту, часто забарвлені у червоний (або жовтий) колір з чорними смугами.

- Для того, щоб заховатися, більшість тварин маскується.

- Більшість ящірок стають темнішими, коли гріються на сонці. Це допомагає їхнім тілам краще поглинати тепло.

- У деяких ящірок, якщо їх схопити за хвіст, він відпадає і новий відростає через 8 місяців.

- Ядозуб — це ящірка (до 60 см завдовжки), яка живе в північно-американських пустелях. Яскравий малюнок на шкірі ніби попереджає, що в неї отруйний укус.

- Для відлякування нападників австралійська плащеносна ящірка роздуває великий комір зі складок на шії.

Снежная сенсация

Вильсон Бентли любил наблюдать за снежинками. Но они всегда таяли до того, как он мог хорошо их рассмотреть. И когда на свое 15-летие он получил в подарок микроскоп, первое, чем он занялся, была попытка соединить его с фотокамерой, и таким образом он изобрел фитомикрограф.

Вильсон провел свои последующие 50 лет, снимая тысячи микрофотографий снежинок. Для каждой фотографии ему нужно было выйти на улицу и поймать падающую снежинку на черную дощечку. Затем он через увеличительное стекло рассматривал ее, чтобы убедиться, что это подходящий экземпляр. Потом он осторожно переносил ее на предметное стекло микроскопа,

прижимал и располагал ее в центре стекла.

Вильсон направлял камеру в небо, создавая красивый фон, и фотографировал. Фотография сохраняла снежинку навсегда.

Откуда берутся снежинки? Высоко в воздухе маленькая пылинка проплывает через холодное облако, состоящее из водяных капель. Когда пылинка падает на землю, капли прилипают к ней и замерзают. Молекулы замерзшей воды соединяются и образуют сложные фигуры, так и появляются снежинки.

Снежный участок размером 50 на 50 см и глубиной 25 см вмещает приблизительно миллион снежинок! Шансы двух одинаковых снежинок быть похожими равны один к ста пяти миллионам!

Скажу вам точно, без ошибки:
Как хорошо, что есть улыбки!
В домах, на улицах и в школе,
В автобусе и на футболе –
Они нужны большим и малым,
Здоровым, сильным и усталым,
Больным, и бедным, и богатым,
Всем тем, кто прав, и виноватым.

Улыбки – это просто чудо –
Бальзам лечебный из сосуда –
Обиды лечат и тревоги,
Поддержат путников в дороге.
Они поднимут настроение,
Забуть помогут огорченье.
И, чтобы с ссорами расстаться,
Давайте чаще улыбаться!

Ольга Бокова

Веселый English

Снежный урок

— Привет, ребята!

Наш юный читатель газеты, Полищук Юра, который учится в 5 классе Сарненской гимназии в Ровенской области, нарисовал и написал интересную сказку про снеговика на английском языке.

Прочитайте сказку Юры и выполните задания к ней.

Задание 1

Сколько слов из сказки ты сможешь найти в кроссворде? Кот Мартын нашел 18 слов.

F	W	O	R	L	D	F	C	O	L	D
O	B	O	Y	K	K	R	W	S	U	N
G	K	N	I	C	E	O	I	V	T	G
W	I	N	T	E	R	S	N	E	H	A
M	O	M	E	N	T	T	D	R	E	R
K	R	U	N	G	I	R	L	Y	Y	D
S	N	O	W	M	A	N	C	A	N	E
C	H	I	L	D	R	E	N	K	K	N

A boy and a girl lived in a little world. One winter day they made a nice snowman. He had an orange nose and a big brown hat. When children wanted to show him to their parents, the snowman jumped out of the garden and ran away.

They ran fast but they could not catch him. Then the snowman met the Sun. He called out to the Sun: 'I have run away from the children, the Wind, the Fog, the Frost, and I can run away from you, I can!'. But in a moment the Sun said: 'Oh, dear! You can warm yourself very much'. That was the end of the snowman. He was melted.

Soon the snowman met the Wind, the Fog and the Cold Frost. He called out to them as he was going nearby saying: 'I have run away from children and I can run away from you, I can!' They started to run after him. They ran fast but they could not catch him.

Задание 2

Найди предложения, которые начинаются с местоимений он (he), я(I), они(they). Например, He had an orange nose and a big brown hat.

I _____

He _____

They _____

Дорисуй и раскрась.

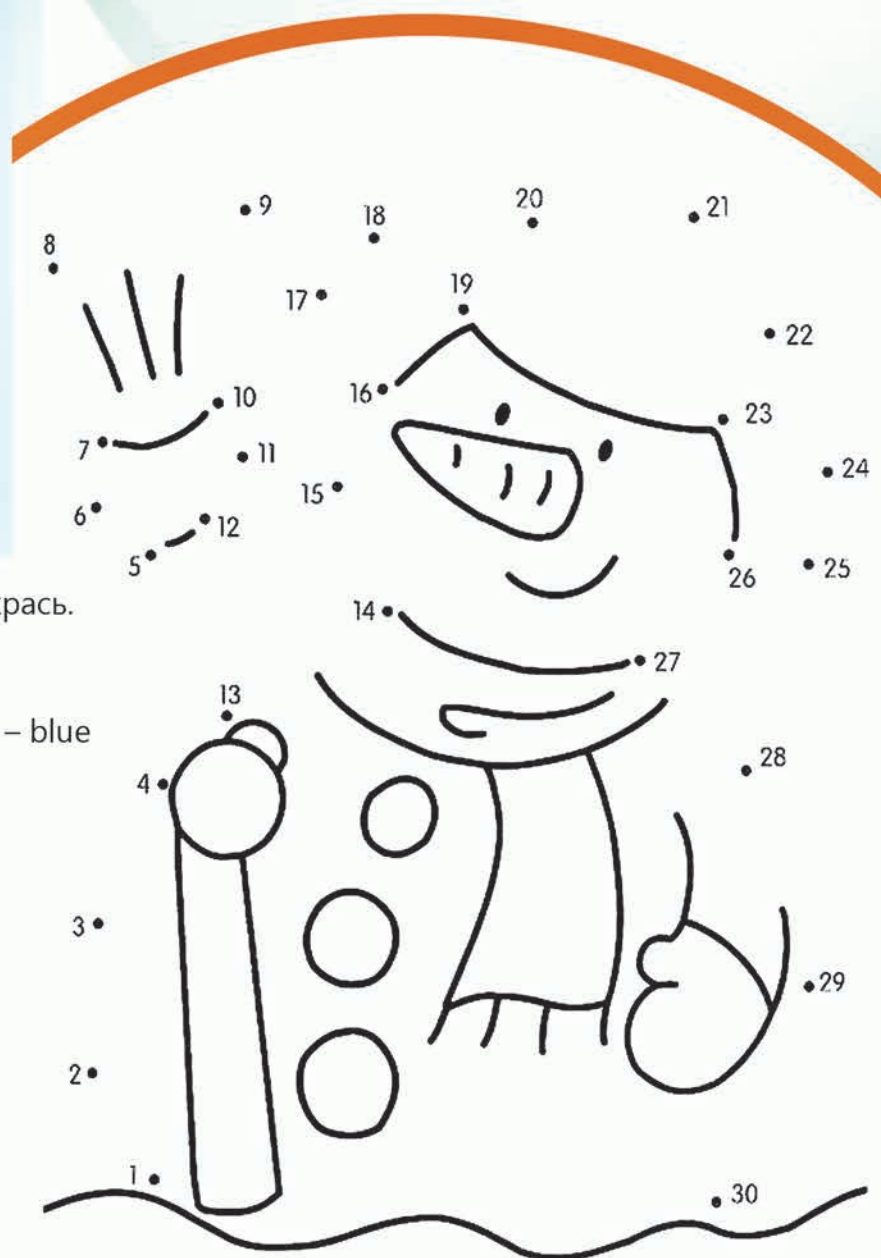
Nose – orange

Hat – dark blue

Head and body – blue

Hands – brown

Scarf - red

Олексій ПОЛОСІН

ПОВОДИР

Уперше Костик, який виріс у місті, приїхав разом зі своїм батьком у село на гостини до бабусі.

Наступного дня, надвечір, батько вирішив провідати свого давнього друга, який мешкав на протилежному кінці села. Костик напросився, аби тато взяв його із собою.

Пройшов деякий час, як вони вже були у татового друга, а хлопчику набридло сидіти біля дорослих, і він тихенько вийшов з хати. Походив по подвір'ю та посидів на лавці біля хвіртки. Згадавши про бабусю, Костик вирішив сам піти до неї, не розуміючи, що цим вчинком виявляє непослух своєму татові, який попереджав сина не відходити від нього.

Хоч було вже пізно, але вулиці села добре освітлювалися ліхтарями на стовпах та й по селу майже не проїжджали машини. Хлопчик не відчував явної для себе загрози. Костик був кмітливим хлопчиком і з першого разу запам'ятав дорогу від бабусиної хати до подвір'я, де він зараз перебував, тому був упевнений, що самотужки знайде дорогу назад. Тому, не вагаючись, пішов селом, стібаючи лозиною по кущам, що росли обабіч дороги.

Раптом настала суцільна темрява. Це згасли всі ліхтарі в селі через брак електричного струму в мережі. До того ж у

хатах, що стояли понад дорогою, вже не світилося, бо господарі полягали спати. А небо затягло хмарами, і тому ні місяць, ні зірки не були в змозі освітити шлях перед цим неслухняним хлопчиком. Стало так темно, що Костик не міг побачити навіть власної руки.

Він зробив декілька кроків і впав у придорожній рівчачок. Піднявся на ноги, зробив декілька кроків, і гілка дерева шарпнула його за скроню. Костик затремтів від переляку. Він вже не міг зорієнтуватися, куди треба йти: вперед, назад, ліворуч чи праворуч. Хлопчик сів на землю і заплакав.

— А чого це ти, козаче, плачеш? — раптом почув він голос дорослого чоловіка.

— Вибачте, але я заблукав і не можу зробити і кроку в цій темряві, — відповів хлопчик.

— У темряві? Так, людину, яка все бачить, темрява бентежить і лякає своєю непередбаченістю, — сказав чоловік, і його рука погладила Костика по голівці. — А чий-то ти будеш? Таких малих у нашому селі начебто немає, тай до того ж голос твій мені не знайомий. А я всіх у селі знаю, бо живу тут з народження.

— Я — онук Мотрі Чоботарихи. Ми з моїм татом, а її сином, приїхали до неї в гості.

— До Мотрі? То я знаю, де її хата. Тримайся за мою руку, і я відведу тебе до твоєї бабусі.

Костик вхопився за дужу руку чоловіка і впевнено пішов поруч з ним. Хлопчик ішов і розповідав своєму рятівникові про тата, маму, сестричку Олю. Дядя Микола, як назвався йому незнайомець, виявився доброю і лагідною людиною. Костика було цікаво йти поруч з ним. Єдине, що бентежило хлопчика, це те, що він чув якийсь не-

зрозумілий стукіт, схожий на те, коли стукають по тротуару металевим предметом. Тук-тук-тук — чулося постійно попереду них. Він хотів запитати, що це таке, але соромився.

Пройшов деякий час, коли вони підійшли до хати, у вікнах якої світилося.

— Оце і є хата твоєї любшої бабусі Мотрі, — промовив дядько Микола, — поклич її, аби вийшла і забрала тебе.

Костик покликав бабусю і вперше, при світлі, побачив свого рятівника. Поруч з ним стояв високий, стрункий сивий чоловік, одягнений не так, як усі селяни, а в костюмі, з краваткою. Одне було незрозумілим: чому серед ночі на його очах були чорні окуляри і навіщо він тримав у руці тонку металеву тростинку.

З хати вискочила бабуся, відчинила хвіртку і впустила подорожніх до двору.

— Ой, лишенько! — забідкалася бабуся, — Чому ти, онучку, без тата? Де ж ви знайшли його, Миколо Івановичу?

— Та, оце ж йшов по вулиці і почув, що хтось хлипає, а це виявляється ваш онучок, тітко Мотре, то й довів його до вашої хати, — відповів Микола Іванович.

Бабуся наказала Костика негайно йти до хати, а сама про щось поговорила з дядьком Миколою, і вони пішли з двору. Через деякий час вони повернулися разом з татом.

Схвилюваний несподіваною пригодою, Костик ліг на канапу, зігрівся під ковдрою і заснув. Він не чув, як дорослі довго вели розмову про сьогоднішню пригоду, про те, як тато з другом бігали в пошуках неслухняного малого по селу. Тато впізнав в Миколі Івановичі свого вчителя хімії і дізнався про його каліцтво через опіки очей.

Згодом, коли вже виріс, Костик згадував цю пригоду, усвідомлюючи, що незряча людина за певних обставин може стати у пригоді зрячій і навіть запобігти лиху.

Господь не залишає людину в біді і надає кожному з нас, незважаючи на наші фізичні чи інші вади, можливість творити добро іншим у міру сил та можливостей.

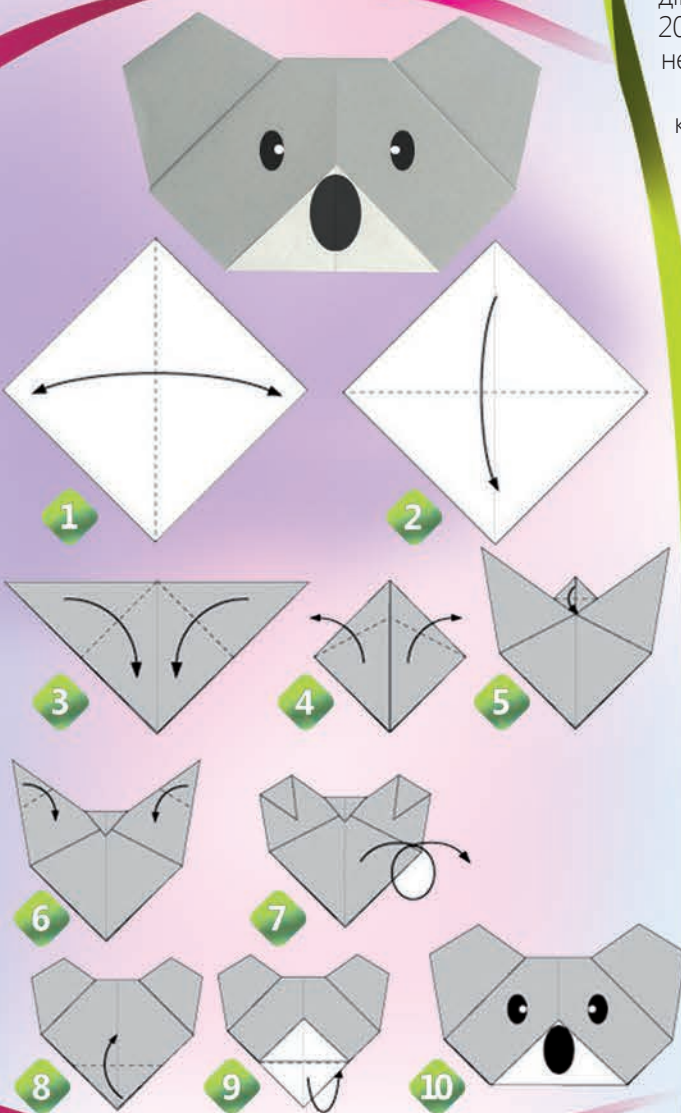
Раскрась

В гостях у Добрячка

Оригамі «Коала»

Керуючись вказівками щодо етапів роботи, ви зможете виготовити оригамі коали.

А ще я хочу познайомити вас, діти, із тваринним світом цієї країни. Один з видів тварин має незвичайну кишеню, у якій вони виношують малят. А щоб дізнатися, як називається ця тварина, відгадайте загадку.

(Кенгуру)

З малюком в кишені
В дощик і в жару
Скаче-скаче-скаче
Мама

Бура шерсть, качиний дзьоб,
У водичці льоп-льоп-льоп...
Їсть молюсків і рачків,
Жаб, креветок, черв'ячків...

(Канюк)

Дорогі діти!

Я, Добрячок, запрошую вас сьогодні здійснити цікаву і захопливу подорож до далекої країни, де живуть дивні тварини, які хоч не носять одягу, та мають велику кишеню. Мабуть, ви будете здивовані, адже кишені бувають лише в штанах, сорочках, спідницях.

Сьогодні ви дізнаєтеся не тільки про таких тварин, а й про країну, де вони мешкають. Називається вона Австралія.

Подорож до Австралії

Ця країна розташована на південному сході східної півкулі Землі. Вона займає цілий континент. З усіх сторін омивається водами морів та Індійського океану. Виникла ця країна трохи більше 200 років тому. Найбільші міста Австралії — Сідней, Мельбурн, Брісбен, Перт, Аделаїда.

Цікавий і неповторний рослинний світ цієї країни. Тут ростуть неповторні і дуже оригінальні рослини. Більшість із них, окрім Австралії, ви більше ніде не знайдете. Особливо красиві квіти ростуть у цій країні. Вони мають яскраві різнобарвні кольори. Пагорби там вкриті золотими квітками довголистої акації. Килимом стеляться блакитна лешенольція та дзвіночки. Рослини вересових одягнені в білий та рожевий одяг. Дивні рослини білий ломонос та харденбергія обвивають стовбури повалених дерев. Понад 6 тисяч видів рослин росте в Австралії. Ось така вона незвичайна та дивовижна країна.

Пригадайте, як мама робила вам інгаляції, коли ви хворіли на застуду, використовуючи настоянку евкаліпта. Отож, евкаліпт — це теж рослина з Австралії, яка має багато цілющих властивостей.

Існує більш ніж 700 видів евкаліптів, більшість походить з Австра-

лії. На батьківщині евкаліпта, в Австралії, було виявлене дерево заввишки 189 метрів. Стовбур евкаліпта заввишки 155 м був в діаметрі 25 м. Звичайно дерева евкаліптів досягають висоти 100—155 метрів. А ще є серед них і карлики, що ледве досягають 2-3 метрів заввишки, є навіть чагарники.

Евкаліпти — вічнозелені рослини. Їх листя посилено випаровує вологу. Тому ці «природні насоси» сприяють осушенню заболочених місцевостей. Через швидкий ріст їм потрібна велика кількість води, що приводить до висушування ґрунту. Один дорослий евкаліпт може протягом року випаровувати 14 т води. Відсутність кущів поблизу евкаліптових лісів пояснюється тим, що евкаліпти своїм величезним корінням забирають з ґрунту воду.

З деяких видів евкаліпта одержують масло, а з інших — дуже тверду деревину. Евкаліпт також відомий як ароматична рослина, з якої одержують цінні ефірні олії.

Цікавою особливістю цих дерев є здатність щорічно міняти кору, яка згодом сповзає зі стовбура у вигляді бахроми. На перший погляд здається, що хтось обідрав з дерева кору.

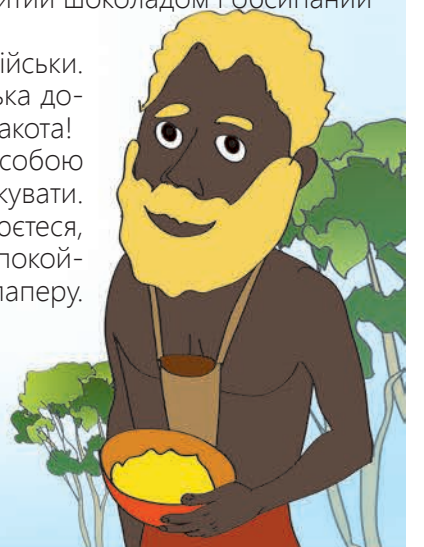
А тепер, коли ви відгадали загадки, настав час підкріпитися. Для цього я запрошую вас до австралійської кухні.

Австралійська кухня — одна з найбільш різноманітних кухонь світу. Чудові місцеві овочі використовуються для приготування всіляких салатів. А за кількістю фруктів і ягід на столі країна входить до числа світових лідерів — ожина, ківі, манго, папайя, авокадо, цитрусові й інші тропічні фрукти не тільки споживаються як самостійний десерт, але є складовими більшості страв. Близько 20% з австралійських рослин їстівні. Національними десертами вважаються «павлова» — ківі з безе і свіжими вершками, облитий шоколадом і обсипаний кокосовою стружкою бісквіт «ламінгтон», бісквіти Арнотта.

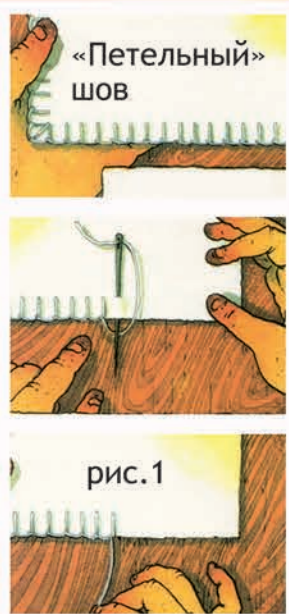
Пропоную вам зробити фруктовий шашлик по-австралійськи. Для цього кружальцями наріжемо банан та ківі. Візьмемо кілька дольок апельсину. Усе це одягнемо на паличку. І м-м-м-м-м. Смакота!

А щоб ми довго згадували нашу мандрівку, то візьмемо із собою на згадку сувенір, як це часто роблять усі, хто любить подорожувати. Я думаю, що ведмедик коала якраз підійде для цього. Ви хвилюєтеся, що він сумуватиме за рідною домівкою, за своєю мамою? Заспокойтеся, адже звірятко буде несправжнім. Ми виготовимо його з паперу. Для цього вам знадобиться аркуш кольорового паперу. Він повинен бути коричневого кольору. Дійте за схемою.

Чи сподобалася вам, діти, наша подорож? Що найбільше запам'яталося в ній? Намалюйте тварин, з якими ви познайомилися. Може, ви про них щось знаєте. Пишіть нам.

Жираф

1. Возьмите лист бумаги. Согните его пополам.

2. Нарисуйте карандашом контуры жирафа. Нарисуйте второй внешний контур, по которому вы будете вырезать фигуру. Возьмите маркер и наведите контуры животного, кроме внешнего, для яркости изображения. Прodelайте это с двумя сторонами.

3. Маркером нарисуйте узоры на теле животного, в образце вы видите звездочки, которые имитируют темные пятна жирафа, и разрисуйте их.

5. Вырежьте фигуру животного.

6. Возьмите несколько кусков ваты и разложите их внутри вырезанной фигуры жирафа. Части следует сшить, как показано на рисунке (рис. 1). Попросите маму помочь вам. Вот и готов жираф. Вы можете таким же методом сделать себе и другие фигуры животных.

Шьют слева направо, при этом край изделия находится внизу. Прокалываем материал с лицевой стороны на изнанку и направляем острие иглы в образовавшуюся петлю. протаскиваем иглу через петлю и тянем нитку вниз на себя. Затягиваем петлю на краю материала.

Уголки изделия (верхний рисунок) обрабатываем тремя проколами в одну точку.

Малюнки читачів

Любі діти! Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Вадим Завадський, 11 років.

Лілія Лапатинська, 8 років.

Вадим Завадський, 11 років.

Василь Горюк, 8 років.

В ГОСТЯХ у ДОБРЯЧКА

НЕДІЛЯ 09:15
ЧЕТВЕР 20:15

У лютому:

Готуємо варенички разом з Добрячком та подорожуємо Польщею.

Естафета добрих справ не завершилася. Чекаємо ваших малюнків!

E-mail: dobro@hopechannel.info

Адреса: 21027, Вінниця, а/с 3007, Добрячку

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Надія

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10— А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428— 84— 38

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Художник: Юлія Смаль
Над номером працювали: Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua